

gjennem Befæstningsanlæg kan yde en kraftig og henholdende Modstand. Hvor det er fæstet, stables der ogsaa en Betryggelse, thi den gjenfaldige Mistillid mellem Stormagterne forhindrer den enkelte af dem i at kaste sig over den lille Magt, naar den veed, at Krigen ikke kan endes indenfor en kort Tid. Faren for de smaa Stater er kun tilstede, hvor uan lever paa et indbildt Forsvar, og Faren er der saa meget større, som Manglerne ikke kunne skjules. Det er med en pinlig Opmærksomhed, at man følger hinanden paa dette Emraade, og det er derfor fuld Sandhed, at en Stat i Diebliffet kun gjælder, hvad dens Forsvar er værd. Det er i Erkjendelse deraf, at Schweiz og Belgien ikke mere tro paa den Neutralitet, der er sikret dem gjennem Traktater, men begge Stater bygge deres Fremtid paa et velordnet Forsvarsvæsen. Schweiz har en Liniehær paa 100,000 Mand og et Landeværn af samme Størrelse, og vel er det ikke naaet til at ordne Befæstningspørgsmaalet, men det er saa heldigt, at det af Naturen har gode og stærke Stillinger, som man yderligere kan styrke ved Befæstningsstyts, og forrige Aar har det bevilget 250 Stykker Skyts — vi kunde iaar ikke overkomme at bevilge 11 Kanoner til Forterne for at erstatte vore gamle Kanoner (Modsigelse af Berg), Bevillingen er ialtfald meget mindre end den, der er givet i Schweiz, thi der var den 5 Millioner Francs. I Belgien er man gaaet den samme Vej. Der har man en Hær paa 100,000 Mand med fleraarig Tjenestetid og en stærk Fæstning i Antwerpen. I Holland blev Befæstningspørgsmaalet reist omtrent saamtidig med hos os, og det varede flere Aar, før man kunde komme til Enighed; men tilsidst har Fædrelandskjærligheden seiret over Vanstelighederne; man har forøget Hæren og skabt Fæstningsanlæg, og derigjennem at man har faaet saadanne og efter Evne har gjort, hvad man kunde for at sikre Fædrelandets Fremtid har man vundet den Ro, der er den vigtigste Betingelse for paa tilfredsstillende Maade at kunne sørge for Landets indre Udvikling. Gaar man til de andre mindre Stater, vil man overalt finde noget lignende; overalt søger man at faae Forsvarsvæsenet godt ordnet, man stoler ikke paa Neutralitetserklæringer, og ligesaa lidt stoler man paa, at

man ved at indgaa i Forbund skulde opnaa nogensomhelst Betryggelse; thi Forbund med store Stater vil medføre den største Sandynlighed for, at man bliver dragen med ind i en Krig, man maatte ellers vilde have kunnet undgaa, og Forbund med en lille Stat yder ikke større Betryggelse end den, man selv kan stabe sig. Men naar Forholdene ere saaledes i Europa, gaar det da an, at vi længere lade Forsvarssagen hvile? I 10 Aar have vi diskutert den uden at komme til Enighed. Lad være, at vort Lands spredte Beliggenhed, at Vansteligheden, ja næsten Umuligheden af at stabe en fuldstændig sikker Forbindelse mellem Landsdelene, Nødvendigheden af større Udgifter, fordi vi ikke kunne nøies med Hær eller Flaade alene, men maa have baade Hær og Flaade, delte Meninger om, hvad vort daarlige Punkt er og som følge deraf delte Meninger om Stedet for Befæstningsanlæg, lad være, at disse Punkter skabe Vanskeligheder for en Løsning, som ikke findes andetsteds, saa burde vi dog være komne til Forstaelse, og det saa meget mere som vor Beliggenhed paa alfar Vej med bydende Nødvendighed træver, at vi af yderste Evne skulle søge at holde os udenfor de Konflikter, som maa komme imellem Stormagterne; thi uden en alvorlig, blodig Krig kommer Europa ikke til en anden Tilstand. Vi have hidtil kun tænkt paa det levende Værn, og skjøndt det for Befolkningens store Flershed mere og mere er gaaet op, at det maa støttes af Befæstningsanlæg, have vi endnu ikke lagt Haand paa Værket, og dog ville vi kaldes et Folk, der har Følelsen af, hvad det skylder sin Fortid, og vil værne om sin Fremtid og hævde, som der staar i Betænkningen, at der i det danske Folk raader en stærk Villie til at værgø Landet. Men er det saa, er det da ikke paa høie Tid at søge et Udtryk for denne Villie? Det behøves ubadtil; thi saalænge vi ikke have ordnet vort Forsvarsvæsen, vil man ikke vise os det Hensyn som Stat, som man skylder os. Vi have desværre sørgelige Exempler derpaa. Det behøves indadtil, thi før vi faae ordnet vort Forsvarsvæsen, faae vi ikke Ro, og før vi komme til Ro, faae vi ikke Veltilgængelighed til for ramme Alvor at sørge for Landets indre Udvikling. Men er det saaledes nødvendigt, at vi komme til Forstaelse, saa er det ikke mindre nødvendigt, at vi komme til